

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. K. W.**
zastoupený advokátem Mgr. Theobaldem Ptoszkem
sídlem Horní 55A, 700 30 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022 č. j. 285/22/5200-10423-705893, ve věci úroku z vratitelného přeplatku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 11. 2020, č. j. 3981738/20/3213-50524-809845, o výši úroku z vratitelného přeplatku.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

2. Žalobce v žalobě nesouhlasil s názorem žalovaného, že by žalobcovo podání ze dne 11. 11. 2020 nemělo žádné účinky. Žalobce žádal o úrok dle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“), správce daně rozhodl o úroku ve smyslu § 155 daňového řádu. Podle žalobce měl být úrok dle § 155 daňového řádu přiznán „ode dne účinku prekluze“, tedy pro všechny úhrady od 1. 1. 2015. Správce daně vzal jako základ toliko částku 460 000 Kč ode dne 21. 10. 2019, nepřiznal úroky z částky 100 000 Kč, vrácené rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019 na základě žádosti ze dne 20. 8. 2019. Dále žalobce v žalobě obecně odkazoval na jiné své žaloby vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 Af 1/2021 a sp. zn. 22 Af 31/2021 a tvrdil vadnost vedení evidence daní.
3. Žalobce doručil soudu další podání dne 3. 6. 2024, které se však týkalo věci sp. zn. 22 Af 1/2021, proto se k němu soud zde nevyjadřuje.
4. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že nárok na úrok z pozdě vráceného přeplatku vzniká ze zákona, není podmíněn žádným podáním daňového subjektu, takže účinky žalobcova podání z 11. 11. 2020 nejsou pro tuto věc podstatné. O požadavku na úrok podle § 254 daňového řádu bylo rozhodnuto 28.6. 2021 a žalobce proti tomu podal žalobu (věc sp. zn. 22 Af 31/2021). V žalobcově případě se nejednalo o přeplatek, u nějž by zákon speciálně upravoval režim vrácení z moci úřední, žádost o vrácení přeplatku byla podána 20. 9. 2019.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. O žalobě soud rozhodl u jednání dne 14. 6. 2024, když žádost zástupce žalobce o odročení jednání neshledal včasnou ani řádnou (§ 50 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 64 s. ř. s.). Mezi doručením předvolání k jednání a žádostí o odročení totiž uplynul celý týden, přitom zástupci žalobce zřejmě nic nebránilo v tom, aby jej sdělil obratem, když tvrzeným důvodem byla dlouhodobě plánovaná dovolená zástupce žalobce. Takto zcela obecně tvrzený důvod zástupce žalobce navíc nekonkretizoval dostatečně ani na výzvu soudu, když doručil pouze údajný screen z aplikace Booking.com, v němž však chyběla jakákoli zmínka či vazba na zástupce žalobce. Je třeba dodat, že zástupce žalobce i žalobce sám se nařízeného jednání zúčastnili.
7. Soud neprováděl u jednání žádné dokazování, neboť vše podstatné pro přezkum napadeného rozhodnutí bylo obsaženo ve správních spisech.
8. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žádostí ze dne 20. 9. 2019 žalobce požádal správce daně o vrácení „všech přeplatků na všech daních“. Správce daně mu rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019 nevyhověl. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020 změnil rozhodnutí správce daně tak, že rozhodl o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob v částce 460 000 Kč, vykázaného ke dni 20. 9. 2019. Žalovaný odlišně od správce daně vyhodnotil uplynutí lhůty pro placení daně – podle žalovaného to bylo dnem 31. 12. 2014, takže platby zaplacené žalobcem po tomto datu bylo nutno vrátit. Přeplatek 460 000 Kč byl žalobci vrácen dne 19. 11. 2020. Správce daně poté dne 25. 11. 2020 rozhodl o výši úroku z vratitelného přeplatku

podle § 155 odst. 5 daňového řádu, úrok byl vypočten od 21. 10. 2019 do 19. 11. 2020. Proti tomu podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

9. Krajský soud především uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil vznik přeplatku po stránce skutkové i právní (srov. zejm. body 2-3, 37-39 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a také otázku úroku z vratitelného přeplatku podle § 155 daňového řádu (body 43-50). Krajský soud se s žalovaným zcela ztotožňuje a pro stručnost odkazuje na jeho přílehu argumentaci. Žalobní námitka, že úrok dle § 155 daňového řádu měl být přiznán „ode dne účinku prekluze“, je v příkrém rozporu s daňovým řádem. V daném případě uplynula lhůta pro placení nedoplatků na dani dne 31. 12. 2014, takže veškeré platby připsané poté na osobní daňový účet žalobce bylo nutno vrátit, a to na základě žádosti o vrácení přeplatku (§ 155 odst. 2 věta první daňového řádu, když se nejedná o situaci, kdy by vrácení stanovil přímo zákon, jako tomu je v jiných případech - např. § 168 odst. 3 až 5 daňového řádu). Žádost o vrácení přeplatku byla podána roku 2019, úrok z pozdního vrácení přeplatku 460 000 Kč byl vypočten správně v souladu s § 155 daňového řádu. Pokud jde o námitku k částce 100 000 Kč, ta byla vrácena včas, na základě žádosti ze dne 21. 8. 2019 rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019, takže pro použití § 155 odst. 5 daňového řádu nebyl žádný důvod. Žalobcovo podání z 11. 11. 2020 soud nehodnotil, protože ve věci není rozhodující. Jak již uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 25 a 43), úrok z vratitelného přeplatku vzniká ze zákona a správce o něm rozhoduje bezodkladně po vrácení přeplatku, tedy nezávisle na podání daňového subjektu. Pokud jde o úrok podle § 254 daňového řádu, žalovaný se touto odvolací námitkou zabýval v bodech 51 až 54 odůvodnění napadeného rozhodnutí a jak je soudu známo z úřední činnosti, o úroku z neoprávněného jednání správce daně bylo rozhodnuto jiným rozhodnutím (věc vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 Af 31/2021). Obecné odkazy na jiné žaloby nelze považovat za řádný žalobní bod, byť by spolu věci mohly skutkově či právně souviset. Vedení evidence daní pak není předmětem přezkumu v této věci, proto se jí soud blíže nevěnoval.
10. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
11. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. června 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.